

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4253/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Петар Божићевић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., чији је пуномоћник Љубомир Бошковић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 84/21 од 02.03.2021. године, у седници одржаној 15.09.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 84/21 од 02.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П2 33/20 од 28.10.2020. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужилци као супрузи плаћа на име издржавања месечни износ од 8.000,00 динара, на начин ближе наведен у овом ставу изреке, сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, па убудуће, све док за то постоје законски услови, а почев од дана подношења тужбе 18.02.2020. године, као основан. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој као супрузи плаћа на име издржавања месечне износе од досуђених 8.000,00 динара, до тражених 20.000,00 динара, за износ од 12.000,00 динара, на начин ближе описан у овом ставу изреке, сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, па убудуће, све док за то постоје законски услови, почев од дана подношења тужбе 18.02.2020. године, као неоснован. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 84/21 од 02.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке.

Против наведене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена и неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, нити битне повреде из члана 374. став 2. тачка 6., 8., 10. и 11. ЗПП, на које се ревизијом неосновано указује. Указивање тужиље на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП је неосновано, јер у поступку пред нижестепеним судовима није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак дана ...2002. године, у ком браку је рођено двоје заједничке деце и то ћерка ВВ, рођена 2002. године и мал. син ГГ, рођен 2003. године. Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 55/20 од 05.10.2020. године, која није правноснажна, разведен је брак је између овде парничних странака, малолетно дете странака син ГГ поверен на самостално вршење родитељског права оцу (овде туженом), уређен је модел виђања између мајке и малолетног сина ГГ, одбијен је тужбени захтев тужиоца (овде туженог) да се обавезе мајка (овде тужиља) да на име свог доприноса за издржавање мал. сина ГГ плаћа месечно износ од 10.000,00 динара и одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Оценом налаза и мишљења судског вештака специјалисте медицине рада, на основу медицинске документације и прегледа тужиље утврђено је да код тужиље постоји трајни губитак опште радне способности од 100%, настао као последица болести, које стање се сматра трајним, односно не може се очекивати побољшање стања, већ само погоршање, све имајући у виду природу обољења, као и да је од настанка обољења протекао период од шест година. Између парничних странака није дошло до фактичког прекида заједнице, странке живе у истом домаћинству које има две куће, а које се воде на овде туженог, тужени је све трошкове потребне за живот једне породице сносио до априла 2020. године, када је тужиљи први пут платио досуђени износ по привременој мери. Допринос туженог тужиљином издржавању није ни престајао с обзиром да јој тужени купује лекове и све остало што јој је потребно. Тужиља месечно има трошкове за лекове у износу од 1.800,00 динара, као и трошкове превоза од места становања до ..., односно ... ради одлазака на контроле код специјалисте одговарајуће струке у периоду на три, односно шест месеци. Тужени је месечно задужен месечно са два кредита у износу од 19.800,00 динара, од који један истиче крајем седмог месеца 2021. године. Тужени у целости доприноси издржавању малолетног сина ГГ, који му је поверен на самостално вршење родитељског права, а тужиља као мајка није обавезана да доприноси издржавању мал. детета, због њене утврђене радне неспособности и искључиво плаћа све текуће трошкове који су неопходни ради одржавања домаћинства у којем странке живе са заједничком децом. Тужени на име старосне пензије месечно остварује износ од 48.830,90 динара, а од исплаћене отпремнине за 42 године рада у ... и стимулативне накнада за престанак радног односа, већи део новца је уложио у сређивање и опремање домаћинства у коме парничне странке живе са заједничком децом. Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж2 36/20 од 21.04.2020. године, преиначено је првостепено решење и одређена је привремена мера којом је тужени обавезан да тужиљи месечно на име издржавања исплаћује износ од 10.000,00 динара почев од 01.04.2020. године, па убудуће док ова привремена мера буде трајала.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су у овом случају испуњени кумулативно постављени услови из члана

151. став 1. и 3. Породичног закона за утврђивање обавезе туженог да доприноси издржавању тужиље, као супруге, у месечном износу од 8.000,00 динара, док је полазећи од свих околности овог случаја у преосталом делу од досуђеног, а до траженог износа тужбени захтев одбио као неоснован.

Одредбом члана 151. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05), прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника сразмерно његовим могућностима. Ставом 3. тог члана прописано је да нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника.

Правилно је у нижестепеним пресудама оцењено да тужиља има право на супружничко издржавање, у смислу члана 151. став 1. Породичног закона, јер је трајно неспособна за рад и нема довољно средстава за издржавање и тужени, с обзиром на старосну доб тужиље и нарушено здравствено стање правилно обавезан да доприноси њеном издржавању. Правилно је одређена обавеза туженог на издржавање тужиље у досуђеном износу и приликом одређивања висине издржавања, узети су у обзир потребе повериоца и могућности дужника издржавања, у смислу члана 160. и 162. Породичног закона. Тужбени захтев тужиље у преосталом делу правилно је одбијен као неоснован.

Наиме, супружанско издржавање се досуђује сразмерно могућностима дужника издржавања, а пре свега и према потребама повериоца издржавања, те се у обзир узимају и друге околности од значаја за одређивање издржавања, као и године живота, стање здравља, образовања, имовине. У питању је критеријум за одређивање издржавања по чл. 160. ст. 2. Породичног закона. Код наведеног, а имајући у виду да су нижестепени судови приликом одмеравања висине доприноса за издржавање тужиље од стране туженог ценили све околности овог случаја у смислу наведене одредбе Породичног закона, наводи ревизије тужиље којима се оспорава висина досуђеног износа на име издржавања оцењени су као неосновани. Ревизијски наводи којима се указује на висину досуђеног издржавања тужиљи решењем о привременој мери од 21.04.2020. године, представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Осталим наводима ревизије се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**